

Юдине дерево

КУПИТИ

Про книгу

Дитинство і юність Девіда Морея не можна назвати щасливими... Зате тепер, у зрілі роки, він може насолоджуватися розкішним життям в Швейцарії, відвідувати престижні заходи у вищих колах французького суспільства або оперні прем'єри в Італії. Він може дозволити собі колекціонувати роботи відомих митців. Але все це плата. Ті тридцять срібняків, які він, як Юда, отримав за зраду. Девід Морея зрадив свою любов... Але чи зможе він покаятися і спокутувати свої гріхи?

Розділ I

Осінній ранок був таким осяйним, що Морей, глянувши на рестатний термометр за вікном, розсудливо вирішив поснідати на балконі своєї опочивальні. Спав він добре: для людини, яка колись страждала безсонням, шість годин було непоганим результатом; сонячне тепло проникало крізь його шовковий халат фірми «Грідер», а таця, яку приготував Артуро, виглядала, як завжди, бездоганно. Він налив собі кави «Тосканіні» — гарячої, зі срібного термоса — намастив свіжий круасан гірським медом і став блукати поглядом навколо з глибоким, ласим задоволенням першовідкривача. Господи, яка краса! З одного боку — божественно симетрична гора Різенберг, яка підносилася до синього неба над зеленими-зеленими луками, ледь приперченими невеличкими старезними селянськими хижками з червоними дахами; з іншого боку — пологі схили Ешенбрюка, грушеві, абрикосові та вишневі садки; попереду, далі на південь — видніється гряда засніжених Альп, а внизу, о так, нижче від плоскогірного угіддя, що належало йому, розташувалося Шванзее, любе його серцю Лебедине озеро, завжди таке норовисте, непередбачуване, дике й дивовижне. Але тепер воно мирно мерехтіло, запнуте легенькими клубами туману, крізь який мовчки прокрадався невеличкий білий човен, схожий на... гм, схожий на лебедя, — у поетичному пориві вирішив він.

Як йому пощастило, що після довгих пошуків він таки натрапив на це тихе, миле місце, незакаляне туристами, але розташоване достатньо близько до міста Мельбурга, щоб можна було тішитися всіма перевагами злагодженої, цивілізованої громади. А ще будинок, споруджений за всіма правилами для знаменитого швейцарського архітектора — кращого йому було не знайти. Не надто оригінальний, зате міцний, він був начинений усіма зручностями.

Тільки уявити собі: опалення на мазуті, вбудовані шафи, облицована плиткою кухня, чудовий, довгий салон для його картин; і навіть сучасні ванні кімнати, до яких він звик під час довгого перебування в Америці! П'ючи помаранчевий сік, яким завжди насолоджувався наостанок, Морей із задоволенням зітхнув — в його душі панувала благість, і він геть не підозрював про нависле над ним лихо.

Як йому провести цей день? — він підвівся з-за столу й почав одягатися, обмірковуючи різні можливості. Може, зателефонувати до мадам фон Альтісгофер і пройтися до Тойфенталя? — такого ранку вона, напевно, захоче вигуляти свою зграю дивовижних, неперевершених ваймарських лягавих. Але ні, він ще матиме приємність повести її о п'ятій на прийом з нагоди фестивалю — не треба бути надто настирливим. Тоді що? Податися в Мельсбург на партію гольфу? Або взяти човна й долучитися до рибалок, які вже стриміли на озері, вичікуючи на косяк сигів? Але душа його лежала до лагідніших розваг, і, врешті, він вирішив розібратися зі своїми трояндами, які постраждали від пізніх заморозків і цього літа не цвіли, як належить.

Морей зійшов сходами вниз, на криту терасу. Поруч із шезлонгом серед його пошти лежала й місцева газетка — англійські видання та паризька «Геральд Триб'юн» надійдуть лише пополудні. У листах не було нічого, що б могло його потривожити, проте кожного з них він відкривав з певним ваганням, ледь ворущачи великим пальцем — дивно, як довго триває ця його безглузда фобія. На кухні Артуро співав:

Серце красуні

Вічно мінливе

І легкокриле,

Як вітер маю!

Морей усміхнувся. Його дворецький мав непереборний нахил до оперного співу — саме він вибрав цей сорт кави, що його скуштував

колись маестро, відвідуючи Мельсбург — але то був веселий, працьовитий і відданий хлопець, а Елена, його дружина, хоча й була пишнотілою, виявилась чудовою куховаркою, нехай навіть дещо примхливою. Навіть із челяддю йому явно пощастило, а чи було це справді випадково, замислився він мимохідь, із гордістю вийшовши на газон. У Коннектикуті, із його кам'янистим ґрунтом і незнищеними колючими бур'янами, у нього ніколи не було свого газону, принаймні нічого подібного на цей ретельно підстрижений оксамитний моріжок. Саме він виростив його, без вагань викоренивши зо два десятки старих вербових пеньків, коли став хазяйнувати тут.

Цю пишну галявину обрамляв веселий квітковий бордюр, що тягнувся вздовж асфальтованої доріжки; вона вела до ставка з ліліями, де під великим, соковитим листям латаття нерухомо зависли золоті рибки. Ставок лежав у тіні пурпурового бука, а далі простягся японський сад, кам'янистий пагорбок, на якому буяла айва, карликові клени й ще безліч рослин та кущиків з латинськими назвами, які він ніяк не міг утримати в голові.

Трохи далі край газону оторочувала вервечка квітучих кущів: бузок, форзиція, калина і всяке інше, — які заслоня-ли город від будинку. За кущами був його садок, повний дорослих плодів: яблук, груш, сливок, терносливу, угорок — на дозвіллі він налічив сімнадцять різновидів, але потім зізнався, що дещо прибрехав, зарахувавши до них дерева мушмули, волоського горіха й великі кущі ліщини, що рясно росли на верхівці пагорба навколо флігеля, гарненького шале, яке він перетворив на гостьовий будиночок.

І не слід забувати про Мореїв найбільший ботанічний скарб — велике, розкішне Юдине дерево, що високо-високо здіймалося на тлі гори, озера й хмар.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ